

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Jana Dvořáka, JUDr. Lenky Matyášové, a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Y. J.**, zast. Mgr. Zbyňkem Stavinohou, advokátem, se sídlem Brno, Joštova 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2006, č. j. 56 Az 176/2006 - 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II:** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně shora označeným rozsudkem, zamítl žalobu, jíž se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2006, č. j. OAM-373/LE-PA04-PA04-2006, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaného byla žádost žalobce o udělení azylu zamítnuta jako zjevně bezdůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje

automaticky míru právní ochrany stěžovatele, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností od 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad na hmotněprávní postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájemem stěžovatele

je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Zde je nutné uvést, že stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil a Nejvyšší správní soud se mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že Krajský soud v Brně nesprávně interpretoval ust. § 2 odst. 6 ve spojení s ust. § 12 zákona o azylu. Dále pak stěžovatel uvádí, že opustil zemi původu a podal žádost o udělení azylu v ČR kvůli obavám z postihu pro porušení politiky plánovaného rodičovství. Na rozdíl od žalovaného a krajského soudu má za to, že z informací o zemi původu, které žalovaný cituje v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že stěžovateli v případě porušení politiky plánovaného rodičovství reálně hrozí postih ze strany státního orgánu, což je opatření, které je třeba považovat za pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 7 zákona o azylu, neboť je prováděno přímo státními orgány Čínské lidové republiky a svou intenzitou, povahou a charakterem znamená podstatný zásah do života a sociální situace stěžovatele. Není přitom rozhodné, zda stěžovatel do svého odjezdu měl či neměl v této souvislosti jakékoliv problémy se státními orgány, neboť podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu není podmínkou udělení azylu pronásledování, ale postačuje odůvodněný strach z pronásledování. Stěžovatel se tedy domnívá, že skutečnosti objasněné v průběhu správního řízení jsou podřaditelné pod pojem pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 7 zákona o azylu. Na závěr stěžovatel vznesl nesrozumitelnou námitku týkající se překážky vycestování a navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud dovodil podle obsahu kasační stížnosti, že se stěžovatel dovolává stížnostního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

K námitce vyslovené stěžovatelem, že mu v Číně reálně hrozí postih pro porušení politiky plánovaného rodičovství znamenající podstatný zásah do jeho života a jeho sociální situace, je třeba odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2005, č. j. 5 Azs 120/2005 - 60, www.nssoud.cz, kde zdejší soud zdůraznil, že *tzv. politika jednoho dítěte uplatňovaná čínskou vládou v sobě obsahuje na straně jedné právo státu na regulaci porodnosti, na druhé straně může být podle okolností považována za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu, je-li provázena např. nucenou sterilizací či kastrací*. Žádné takové skutečnosti však stěžovatel netvrdil, nýbrž hovořil o údajně udělené pokutě, kterou nebyl schopen uhradit. Zdejší soud v citovaném rozsudku rovněž upozornil na možnost řešení uvedené problematiky *přesídlením na venkov do jiné oblasti Číny*.

Ohledně námitky stěžovatele týkající se zásahu do jeho sociální sféry, tedy k ekonomickému důvodu odchodu ze země původu, Nejvyšší správní soud odkazuje např. na rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, www.nssoud.cz ve kterém konstatoval, že ekonomické důvody nejsou skutečností svědčící o tom, že by stěžovatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo na rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54, www.nssoud.cz ve kterém konstatoval, že ekonomické problémy stěžovatele v zemi původu nejsou bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona).

Nesrozumitelnou námitku stěžovatele „Máme za to, že zákona, bez posouzení existence překážek vycestování podle ust. § 91 zákona“, Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako námitku vztahující se k otázce zkoumání překážek vycestování. V případě zjevně nedůvodné žádosti, se k této otázce zdejší soud již vyslovil např. ve svém rozsudku ze dne 22. 9. 2004, č. j. 5 Azs 230/2004 – 45, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 9. 9. 2004, č. j. 2 Azs 147/2004 – 41, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 409/2004, www.nssoud.cz.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu